Ч. 168 Пятниця 28 липня (10 серпня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
за цілий рік К. 4·80
за пів року „ 2·40
за чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З Італиї. — Командант союзних войск в Хіні. — Наслідник ґр. Муравйова. — Війна в Хіні.)

Король Віктор Емануїл і королева Єлена прибули вчера о 10-ій годині рано до Риму. На двірци повитали їх міністри, президент сенату і богато сенаторів, послів і представителів властий. Королівска пара удала ся просто з двірця до палати. В дорозі зібраний нарід підносив оклики в їх честь.

Після депеші з Міляна вступне слідство против Бресчіого виказало, що без сумніву був заговор на житє короля. Бресчі вправді не хоче на питаня в тім напрямі відповідати, однако надіють ся, що слідство і довесенє француской поліциї богато причинять ся до роз'яснення справи. Міністер судівництва повідомив міністрів в Римі на раді кабінетній, що слідство против Бресчіого вже покінчене, внаслідок чого відбуде ся розправа вже в найблизшім часі. Бресчі поводить ся тепер цілком спокійно від часу, як наложили єму кафтан безпечности, аби не міг допустити ся самоубийства. Арештованя анархістів тревають дальше. Деяких з них ставлять зараз перед суди і карають.

До Риму прибула вчера королева вдова і королева портуґальска. Припяте було трогаюче. Архикнязь Райнер приїхав також вчера до Риму. Приймав єго міністер заграничних справ Вісконті-Веноста і австрийский амбасадор.

Вчера по полудни відїхав з Монци поїзд з тілом короля Гумберта. На домовині було богато вінців, між ними від королевої і від парляменту. Домовина була обвинена червоним оксамітом, на котрім був сабавдский хрест, шабля, шолом короля і італіяньска хоругов. За домовиною ніс сьвященик зелізну корону, а товпи народа, з відкритою головою, стояли по улицях. Нині по всіх стациях зелізничих, прибраних жалібно, дожидають товпи поїзду, що везе тіло короля. З Риму видалила поліция на час похорону кількадесять підозріних політично осіб.

Німецкі часописи доносять: Цісар Вільгельм зателеґрафував в понеділок вечером з Вільгельмсгеґе до ґр. Вальдерзе з питанєм, чи він не схотів би обняти головну команду над союзними войсками в Хіні. Ґр. Вальдерзе згодив ся і виїхав зараз до Вільгельмсгеґе, аби відобрати дальші інструкциї. То іменованє було наперед обговорене між кабінетами інтересованих в Хіні держав. Ґр. Вальдерзе відїздить за 14 днів до Хіни. Цар прислав єму депешу, в котрій висказує радість з причини іменованого ґенерала командантом союзних войск.

Часовий управитель міністерства справ заграничних в Росиї ґр. Лямсдорф іменований дійстним міністром справ заграничних. Надіють ся, що ґр. Лямсдорф піде слідом свого попередника, між тим як Ізвольский, о котрого іменованю кілька разів згадувано, належить до сторонництва панславістичного.

В анґлійскій палаті послів відчитав Бродрік дві депеші з Хіни, одну від посла Макдональда в Пекіні, ґруґу від адмірала Бруса в Чіфу. Макдональд доносить, що від 16 липня Хінці вже не бомбардують посольства і лиш стріляють на Европейців з рушниць. Страти малі. Анґлійці утратили 4 убитих і 26 ранених, з котрих всі вертають до здоровля з винятком одного. Брус доносить, що о дві милі за Тієнтсином під Гсіку союзні войска побили Хінців та що ідуть дальше на Пекін. — Правительство Сполучених Держав вислало по слови Конґерови депешу призначену для цунліямену, в котрій каже ся, що Америка має вже досить хіньского крутійства і жадає, аби хіньске правительство безпроволочно виповнило американські жаданя, в противнім случаю виповість Америка Хіні війну.

З Хабаровска доносять під датою 3 с. м., що з Харбина і инших місцевостий, положених при шляху північно-хіньскої зелізниці, утікають всі урядники, разом з родинами, перед хіньскою напастею. До Хабаровска прибуло вже кілька тисячів, а між ними богато ранених. Ґенеральний штаб в Петербурзі одержав вість з Хабаровска, датовану 31-ого липня, що відділ ґенерала Сахарова посунув ся о 120 кільометрів на полудне від Сансіну, не стрітивши ся нігде з Хінцями. Росияни забрали один хіньский военний корабель.

---

7)

ПОЦІЛУЙ.

(З ческого — Кароліни Светлї.)

(Дальше).

— О, ніколи, ніколи в сьвіті не обудить ся та любов — скрикнула Вендулька пристрастно; она не могла діждати ся, коли тітка перестане говорити. — Не перечу, що я Луця любила більше як своє житє, але тепер — тепер ненавиджу єго на смерть. — Боже, то страшне слово! і дивую ся, що я перетерпіла той біль, аби єго вимовити. Ах, давнійше не був він такий як тепер, та небіжка так єго попсувала. Так, лиш она всему винна, она відвернула єго від мене. Він преці сам признає, що міг з нею робити що хотів. Всьо приймала, на всьо годила ся; як чоловік не мав зіпсувати ся? Але така дівчина як я не потребує у всім догоджувати мужчині: она була у всім недбала і нічого не розуміла, а я умію кожду роботу, чи то в поли, чи дома. Кождий крейцар, який видаю, записую, і читаю кожду книжку, чи она друкована старим, чи новим письмом. До того не домагаю ся і не говорю нічого иншого, лиш то, що добре. Що ви казали, що я успокою ся, як посиджу у вас спокійно до рана? Чейже не лишите мене саму? Не робіть мені того, бо я вийшла би з розуму в тій самоті. Погадайте, яке нещастє на мене впало. Той чоловік, задля котрого я всіх инших мужчин покинула, що по Бозї мав в моїм серци перше місце, виставив мене на сьміх всіх людий, і грозив мені, що дасть мені аж по вінчаню почути свою власть. Ще тепер встає мені волосе на голові, як о тім погадаю. Тітусю, возьміть мене з собою, най я забуду мій смуток, бо инакше на смерть замучу ся.

Такій щирій просьбі не могла Мартинка оперти ся.

— Раз, то може не буде так зле, але більше, то й сама не схочеш піти — рішилась вкінци тітка. — Ну, ну, не горячи ся знов, біля може маю сказати, що думаю? Я голову би за то дала, що ти тут не з'їш зі мною ні одного бохонця хліба. Ходиж в імя Боже! Бери той кіш на плечі. Я нині при тобі відпічну собі, і мушу прийти до себе від страху. Але так просто як сьвічка не держи ся, мусиш добре згорбити ся, аби було видко, що несеш тягар. Атже ти може знаєш, кілько може важити такий кіш масла. Тому не можеш з ним іти так просто немов би то було піря. Хто хоче брати ся за пачкарство, мусить уважати на кожду дрібницю, нераз найбільше маловажна річ зрадить чоловіка. Так, тепер добре. Отже в імя Боже наперед, і виступай правою ногою, аби ми здорові вернули домів. Моїх пачкарів не потребуєш бояти ся, то вправді не елеґантні панич, але цілком честні люди, особливо старий Матуш! — Ти чей єго знаєш? Огсей, що кождої неділї або сьвята стоїть все під амбоном, аби чути слово Боже як найліпше. Церков і проповідь, то єго розкіш, він дуже побожний. Тому не веде він свого ремесла в часі посту і не курить тоді, аби єго за те благословив і хоронив Господь Бог. Як кажу, він цілком порядний чоловік, цілком такий як мій небіжчик муж, немов би були собі два рідні братя. Доси він звинний як єго наймолодший син, і не дасть ся нікому випередити. Десять, двайцять людий іде за ним, один за другим на сто кроків; ступають тихо як тіни. Давнійше бувало і по пятьдесять, нині, як зі всім, так і з тим, іде в долину. По скалах скаче як коза, має слух як птах, а перепелицю звітрить на пів милї. Скоро лиш замітить щось, хочби найменше підозріного, сейчас дає знак иншим, і веде їх манівцями і ярами, куди не відважить ся ступити ніякий шпигун. Я тепер іду напротив них в крісдорфскі ліси, „до студеного жерела". Там звичайно жде на мене Матуш сам з своїм клунком, а иншою помічницею він не згодив ся би.

Серед такої розмови вийшли з хати. Вскорі завернули осторожно в ліс і ішли вже мовчки дальше.

Коли Вендулька опинила ся нараз в студеній, вогкій і густій пітьмі ліса, коли почула той дивний шум, стогін і зойк, не знаючи звідки то всьо бере ся, чи то дійстно від галузий ялиць, смерек і буків, чи може що иншого: мороз перейшов їй по тілі. Часом здавалось їй, немов би ішла попід воду, дном якогось глубокого озера і немов би филї вод з шумом перекочували ся понад єї головою. Мимохіть пригадувала собі казку, яку любила оповідати стара комірниця в їх домі:

Було раз місто, що нагле запало ся в землю, а на єго місце виступило з глубини озеро, а всьо то стало ся задля одного непра-

Новинки.

Львів дня 9 го серпня 1900

— Пропав без вісти. Дня 16 липня видалив ся з дому 13-літний хлопець, ученик першої кляси гімназияльної, Юда Нахт, родом з Яблонова в Гусятинщині, і до сего часу не вернув. Всякі глядання і допитування родичів не принесли успіху, бо по хлопци і слід загинув. Нахт хлопець сухорлявий, на лици блідий, має великі очи, русяве волосе, росту не високого, так що виглядає на 10 літ, мав на собі гімназияльний мундур. Хто би попав на слід его, або взагалі що небудь о нім знав, зволить донести вітцеви, Яковеви Нахтови, арендареви в Яблонові, почта Сухостав.

— Божевільний. Зі Снятина доносять, що дня 18 м. м. прибув до дому родичів в Дружкові Семен Фірман, що лічив ся передше в заведеню для божевільних в Кульпаркові. Другого дня по приїзді дістав ся Фірман на під, обвинув ся соломою і підпалив ві. На щастє спостережено огонь і завчасу погашено, але Фірман вибіг на подвіре і скочив до кирниці. Хосенві наслідки студеної купели показали ся сейчас. Семен виліз сам з кирниці і пішов спати.

— Еміграция. В липни с. р. виїхало до Америки через Осьвєнцім 382 осіб, а повернуло з Америки через се саме граничне місто 666 осіб, а іменно: 638 до Галичини, 1 на Буковину, а 27 до Угорщини.

— Подвійне самоубийство. Співробітник Radikaln-их List-ів в Празі Іван Хадім разом з своєю судженою п. Гайднер огруїв ся морфіною. Хадім помер скоро, а Гайднерівна, коли морфіна не скоро ділала, повісила. Причиною самоубийства був брак средств до подружя.

— Вправи війскові в околицях Дрогобича відбудуть ся в днях від 24 до 27 с. м. Вправляти ся будуть два полки, 24 і 55, а кромі того кілька шwадронів кінвиці і 2 батериї артилериї.

— Радикальне лічене. Недавно відбули ся в Парижи пописи учеників музичної академії, і в сеї нагоди Journal помістив цікавий епізод з житя Авбера, що через довші літа був директором сеї академії. Для Авбера становили пописи учеників найприкрійші хвилі в его житю. Мукою для него було слухати, як один по другім виходили ученики на естраду і відігравали композициї які найлучше знали. Кождого дня по сих „тортурах", Авбер всідав до повозу і велів відвозити ся на стрільницю. Там пересиджував цілими годинами серед гуку стрілів, щоби сею правдивою музикою приглушити — як мовляв — сотки фальшивих звуків з часу пописів. Гук карабінів і гармат виганяв ему з голови всякі мельодиї. По такім радикальнім лїченю Авбер повертав домів зовсім успокоєний.

— Сила природи. Дня 27 м. м. грізна буря шаліла над Косовом. На передмістю Монастириско пливе потік того самого імени і в однім місци окружав на довготу 100 метрів горбок, кільканацять метрів високий і так само широкий. Серед бурі грім ударив в потік і заразом вибив в горбку на скрізь тунель 2-метрового проміру. Тепер вода впадає зі шумом до тунелю і випливає по другій стороні горбка, скорочуючи свій біг о 100 метрів. Товпи цікавих облягають се місце та подивляють силу природи.

— Кара вязниці в Італії. Анархіст Бресчі має станути перед судом присяжних а тоді не буде покараний смертию, але дожизненою найтяжшою вязницею, яка в Італії заступає кару смерти. Перших шість місяців сидит вязень в темній клітині, а радше, можна сказати, в комнї о 2 до 3 метрах квадратових. За ліжко служить вузкий, короткий і твердий тапчан, а за поживу хлїб і вода. Коли вязень поводить ся неспокійно, то посеред таких услозин мусить попасти в зденервоване. Тоді одягає ся его в залїзну опанчу, або вяже ся ему в зад руки і ноги та кладе ся до домовини, поки не успокоїть ся, а взглядно не стратит сили. По пятьох місяцях, такої кари замикає ся вязня до окремої келиї, де ему не вільно нї курити, нї читати, нї що не будь робити, анї навіть говорити. Щоденно позволено вязневи проходити ся через три години поміж двома високими, мурованими стінами. Коли вязень видержить таку десятьлітну муку тоді дістає ся до звичайної вязниці.

— Вражіня спадаючих. Падаючи в глубоку пропасть, летить ся часом кільканацять хвиль. Якже страшні мусять бути сї хвилї, так собі доси всї представляли — однак досьвід поучає зовсїм инакше. Кілька осіб, котрі при спаданю вийшли цїло, одноголосно заявляють, що спадаючи, чули якусь музику, що їх думки перебігали через голову зі сто раз більшою скоростию, не відчували нї слїду страху, нї розпуки. З тихою резиґнациєю роздумували про положене оставшої по їх смерти родини, а що найдивнїйше, не відчували болю, а чули найвиразнїйше відгомін удару власної голови о тверду шкаралупу снїгу. В тій самій хвили покидала їх вся притомність, але час спаданя видавав ся їм нескінчено довгим. Член альпейского клюбу, професор ґеольоґії Гайм, драпаючи ся сего року на високу гору в Альпах, ступив неосторожно на снїг і полетїв комїть головою в глубоку пропасть. Груба верства мягкого снїгу спасла ему житє. Місячник „Physiche Studien" подає сю пригоду проф. Гайма та поміщає его вражіня, яких він дізнав підчас спаданя. Вражіня сї цїлком згідні з передше наведеними.

Оголошене конкурсу.

Видїл краєвий королївства Галичини і Володимириї разом з Великим князївством Краківским розписує сим конкурс з преклюзийним речинцем до кінця місяця серпня 1901 на оригінальні, чистим руским язиком написані твори сценічні з обсягу драмату, поважної комедиї і штук людових, зі сьпівами або без сьпівів, такого обему, щоби заповнили цїлий вечер театральний.

Конкурсові твори треба присилати в повисшім речинци під адресою Видїлу краєвого у Львові, заосмотрені знаком або моттом автора, котре треба помістити також на замкненій коперті, містячій в собі в середині імя, назвище і адресу автора.

Твори оголошені вже друком, а також представлені на котрій небудь сценї, навіть аматорскій, суть виключені від конкурсу. Також не припустить ся до премійованя творів авторів вже нежиючих, хотяйби доси не були оголошені.

В протягу трех місяців по уплині речинця конкурсового наступить рішене конкурсу і признане нагород окремою комисиєю конкурсовою, котра збере ся в Видїлі краєвім під проводом члена Видїлу краєвого, др. Йосифа Верещиньского.

До тої комисиї Видїл краєвий запросив:

1) ВПов. Олександра Барвіньского, ц. к. проф. семин. учит. у Львові, посла на Сойм і до Ради державної;

2) ВПов. д-ра Стефана Смаль-Стоцкого, ц. к. проф. руского язика і словесности на черновецкім університеті;

ведного чоловіка, що жив в тім місті. Доси ще — так оповідають — чути на березї звук дзвовів, що кличуть о ратунок.

Чи та казка прийшла їй тепер може тому на гадку, що она сама так нагле опинила ся над берегом пропасти, длятого що ховала в серци любов до неправедного чоловіка! Чи длятого било ві бідне серце так сумно, як ті дзвони затопленого міста? Страх і якась не звістна їй доси тревога вхопили еї, була перший раз о півночи в лїсї, вихована в домах, що стояли серед лук і огородів, не привикла до таємничої пітьми лїсної.

— Ах, а однако сто раз волїю бути о півночи сама в лїсї, сто раз волїю служити пачкарям як проста наймичка, як стати підніжком несправедливого і злого чоловіка, що кривдить жінку длятого, що она честна — повторяла собі в души і знов страх уступав перед гірким болем. Як не мала она підчас нинїшної сумної вандрівки в темній ночи пригадати собі на той радістний, щасливий день, коли на крилах любови спішила з батьківского дому до свого судженого, аби відтак стати его щасливою, почитаною і люблячою жінкою? Тодї сияло небо на заходї одним великим огнем, еї очи бачили як оно отвирало ся, еї серце розпливало ся в щастю. А тимчасом всї еї сни і мрії о щастю і любви не здійстнили ся, всї надії еї молодости завели! І не мало їй серце роздирати ся від страшного горя?

— Я то переболїю, о, так, переболїю — додавала собі відваги, бо якийсь внутрішний голос говорив їй, що то їй нїколи не удасть ся, що она нїколи не забуде того чоловіка, котрому дарувала цїле свое серце.

— Чей же не відірву собі голови. Хто знає, з котрою мевю суперницею сьмієсь він тепер з мене! Не буду о нїм гадати, він не нарт того. Тут не почую о нїм нїчого і не стрічу нїколи. Нїхто не буде менї тут оповідати о его новім сватаню і вінчаню, нїхто не буде хвалити передо мною его судженої, яка она красна і як він еї любить. — Любить? Чи він справдї буде еї любити? То чей неможливе! Я дуже зла на него, але кого иншого любити крім него, нї, то я не з'уміла би зробити навіть на злість ему. Але мужчини мають цїлком инші погляди о любви як ми; я то на жаль пізнала; але він не був такий, як довго не оженив ся перший раз. Він аж пізнїйше при небіжці так зіпсув ся.

Вендулька мусїла ті свої роздумування перервати. Тїтка нараз задержала ся, а Вендулька, що ішла за нею вузкою стежкою, мусїла також станути. Стара витягнула щось з кишенї і засвистала, але так тихо, немов би то птах де на дереві пробудив ся і запищав. З далека відозвав ся такий самий голос. Тїтка була вже урадована.

— Старий Матуш вже жде на мене — шепнула до Вендульки — він знав, що прийду, хочби навіть камінє з неба падало. Може справдї на мене спустити ся; але тепер спішім ся, аби довше не ждав.

І стара Мартинка так приспішила кроку, що Вендулька, аби еї не стратити з очий, мусїла добре за нею іти. В одній хвили прийшли до високої, порослої скали; Вендулька гадала що обійдуть еї, але Мартинка як коза видерла ся по каміню просто на гору, так що еї сестріниця ледве могла за нею настигнути. Нагле звернули ся в бік і перед ними отворило ся мале свобідне місце, посеред котрого вигринула тїнь мужеской стати. То був старий Матуш, що лежав в траві і ждав на свою помічницю, котра нинї так припізнила ся.

Коли почув шелест в корчах, витягнув зпід свого кафтана великий звиток. Але скоро побачив, що з гущавини виходить замість одної, дві особи, кинув звиток чим скорше на землю і сягнув до нагрудної кишенї. Вендулька наполохана подала ся назад; в его руцї блиснув пістолет, котрим він прицїлив ся просто в голову дївчини. На щастє скінчило ся на страху. Хто знає, що було би стало ся, колиб Мартинка не була чим скорше прискочила до Матуша і не пояснила ему, яку помічницю нинї привела. Вендулька мала причуте, яка небезпечність їй грозила, бо дрожала на цїлім тїлї. Старий пачкар сьміяв ся з Вендульки, щоналякала ся его і подав їй на привіт свою оброслу руку; але їй цїлком не до сьміху було, она все ще тремтїла, немов би заглянула смерь в очи. Вагуючись подавала ему руку, за що він еї знов добре висьміяв. Еї тїтка — як казав — цїлком инша людина, бо що правда таких жінок вже тепер мало на сьвітї.

Між тим сховала Мартинка клунок пачкаря до коша і уложила в нїм масло так добре, що нїкому і на гадку не прийшло би, що там може бути ще щось иншого. Однако тепер вже не дала его Вендульцї, бо бояла ся, що она могла би щось нерозважного зробити, коли вже на сам вид пістолета так налякала ся.

Старий Матуш пригакнув Мартинцї і заявив вже може який тисячний раз, що зараз покинув би то цїле ремесло, коли би она не помагала ему. Нинїшний товар не потребує дальше нести, бо купець полотна з Ліберця прийде сам під вечер і відбере та вишле до одної фабрикантки, котра замовила той шовк на кілька одягів для дочки.

3) ВПов. д-ра Олександра Колессу, ц. к. проф руского язика і словесности на львівскім університеті;

4) ВПов. д-ра Михайла Грушевского, ц. к. проф всесьвітної історії на львівскім університеті;

5) ВПов. Ілярия Огоновского, проф. ц. к. академічної ґімназиї у Львові;

6) ВПов. д-ра Евгена Олесницкого, адвоката краєвого в Стрию;

7) ВПов. д-ра Володимира Коцовского, ц. к. проф. муж. сем. учит. у Львові;

8) ВПов. Володимира Шухевича, ц. к. проф. школи реальної у Львові;

9) Високодостойного пана д-ра Дамяна Савчака, посла на Сойм краєвий і пр.

Комісия конкурсова порішить більшостию голосів і признасть чотири нагороди, а іменно одну в сумі пятьсот (500) корон, другу в сумі чотириста (400) корон, а дві по триста (300) корон, чотирьом творам, признаним за найліпші з помежи надісланих на конкурс, без зглядy на рід твору, щоби лиш той твір належав до родів наведених в сім оголошеню. Отже комісия може всі чотири премії признати творам одного рода.

Оголошене висліду конкурсу за посередництвом публичних письм і виплата надгород наступить в протягу місяця грудня 1901 року.

Надгороджені твори стають ся власностию товариства „Руска Бесіда“ у Львові з виключним правом представляти їх на сцені.

Манускрипти, надіслані на конкурс, будуть звернені властителям на їх кошт разом з замкненими копертами, сли вкажуть Видїлові краєвому в иньший спосіб свої адреси.

З Ради Видїлу краєвого.

У Львові дня 24 липня 1900 року.

Ґротт, в. р.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 9 серпня. Мініcтер справ заграничних ґр. Ґолуховский виїхав вчера з Віттель і вертає нині до Відня.

Будапешт 9 серпня. Віцепрезидент угорскої палати панів Йосиф Сляві помер вчера в 85-ім році житя.

Льондон 9 серпня. Daily Mail доносить з Шанґаю, що в Пекінї покарано смертию 2 членів цунлїямену і 5 висших урядників за те, що сприяли Европейцям.

Гонк-конґ 9 серпня. З Кантону вийшло кілька тисячів хіньских вояків на оборону Пекіну.

Льондон 9 серпня. Появив ся едикт хіньского цісаря, котрим приказує своїм войскам відобрати Европейцям Тієнтсін.

— **Конкурс**. Видїл філії руского Товариства педаґоґічного в Станїславові подає до відомости, що з днем 1 вересня 1900 знайде поміщене в Бурсї сего товариства до 20 учеників рускої народности, учащаючих почавши від 4 кл. школи народної аж до 4 кл. ґімназ. або школи реальної, за місячною оплатою з гори по 10 зр. (20 кор.) готівкою. — Видїл товариства поставивши собі за задачу прийти з помочию як найубожшій молодежи шкільній, знизить по можности тую оплату деяким спосібним ученикам, коли родичі, зглядно опікуни не зможуть платити по 10 зр. місячно. Условини принятя: 1) До поданя, котре найдальше до 15 серпня н. ст. треба внести до видїлу філії руского тов. педаґоґічного в Станїславові на руки Ник. Морова, учит. семин. в Стан. ул. Коперника ч. 11, належить долучити сьвідоцтво шкільне і хрещеня, а місто сьвідоцтва убожества вистарчить посьвідчене сьвященика на поданю, що петент подає правдиві дані. 2) В подан... має петент: а) зложити декларацию що-до висоти і точности в складаню місячної оплати; б) заявити, що есть або що буде членом руского тов. педаґоґ. (вписове 50 кр. і річна вкладка 50 кр.). Колиб хто хотів на иньших умовах умістити в Бурсї свого сина, взглядно пупіля, нехай порозуміє ся в сім ділї листовно з видїлом підписаного товариства. Питомець дістане в Бурсї мешканє, опал, поживу, сьвітло, пранє і належитий догляд; натомість мусить мати власне біле відповідне, обув, одежу і постіль. На переписку треба долучити до поданя 20 кр. марками почтовими. Видїл філії руского товариства педаґоґічного в Станїславові. *Ник. Мороз*, голова. — *М. Ластовецкий*, секретар.

Ледве старий Матуш сказав тих кілька слів, щез так нагло, немов би его скала на котрій стояв проковтнула. Вендулька знов затремтїла, его несподіване зникнене, его попередна груба бесїда, дикі рухи і дикий сьміх — всьо то заголомшило єї. Той Луць, ах, той Луць — що він з неї зробив! Так то дякував їй за довірє, з яким она хотїла зложити свою долю в его руки, надїяла ся свого щастя лише від него самого. Хто би то був погадав, що він зробить єї так страшно нещасливою. О волос а була би тепер через него застрілена. Чи засмутила би его вість о єї смерти? Чи був би прийшов на єї похорон? А она чи була би єму простила в послїдній годині свого житя? Нї, того не повинна би зробити — але як могла би брати свій гнїв з собою на той сьвіт і там на него жалувати ся, коли она дуже добре знала, що не він сам всьому винен, бо его властиво перша жінка так зіпсула. Вендулька трясла ся і з зимна і з перебутих тої ночи пригод і зі страху на гадку, що де із за корчів вискочить цїлий полк жандармів і стражників та ще заведуть єї до арешту.

— Ну, як же тобі подобає ся між пачкарями — спитала стара хитро, коли вийшли з лїса і звертали на дорогу до „яличок“, де стояла єї хата.

— Добре, добре — відповіла Вендулька тремтячим голосом.

* * *

Луць на чолї музикантів з своїми тремалками пішов до коршми, а всї, що в селї мали сильні груди і здорові ноги, пішли за ним, щоби на его кошт забавити ся і потанцювати.

Луць постановив собі, що на злість Вендульцї устроїть собі гулятику з своїми веселими товаришами і дївчатами на цїлу ніч.

Ті дївчата уміють хоч пошанувати кого треба, та не пишать ся не знати чого і не помітують забавою. Тому велїв він господареви аби уважав всїх, хто лиш є в коршмі, за его гостий і їх на его кошт гостити.

З повною склянкою увихав ся весело в крузї і ледве пустив одну дївчину, брав зараз другу. Не потребував їх кликати, они самі приходили до него та перечили ся, котра з них має іти перша до танцю. Кожда хотїла бути перша, кожда мала солодкі як мід слова і палкі очи для него, мало бракувало, а були би самі кидали ся єму на шию. Нї одна з них не бояла ся, аби не нарушити тим спокою небіжки; у нї одної з них не був би потребував так довго жебрати поцїлуя, від кождої мав би тілько поцїлуїв, кілько лиш схотїв би — але чому не хотїв того, чому так скоро відходила єму хота до забави? Чому вийшов з комнати, де танцювали і запхав ся в сам кут шинку при послїднім столї, з твердою постановою, що нині вже й ногою більше не рушить? Чому так насупив ся немов би посварив ся з цїлим сьвітом? Чому нараз відіпхнув від себе склянку з пивом немов би напив ся полину? Чому нараз так напрасно зірвав ся, немов би єму хто шепнув до уха, що у него горить і вибіг відтак з коршми на двір?

(Конець буде).

Курс львівский.

Дня 8-ого серпня 1900.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	640·—	650·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	539·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·30	91·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	91·50	92·20
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	91·50	92.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·10	90·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·—	100·70
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·—	21·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	63·50	65·50
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	12·50	13·50
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·45
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок нїмецких	118·20	118·80
Доляр америк.	4·80	5·00

— „**Краєвий Союз кредитовий**“ видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 5 сот.
2. Замкненя місячні . . . „ „ 5 „
3. Інвентар довжників . . „ „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 5 „
7. „ ліквідацийна . . „ „ 5 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 6 „
9. „ уділів членьских „ „ 5 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10, I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).